

Arrest

nr. 203 502 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 augustus 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger in.

1.2. Op 15 december 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.08.2017 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voorna(a)m(en): N. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 15.04.1990

Geboorteplaats: Koforidua

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.01.2017 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde Mevrouw S. S. M. Y. (..) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx op basis van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.

- Afschrift van een akte uit het geboorteregister van Antwerpen op naam van het kind S. I. J. (..) geboren op 05.06.2016 met de Nederlandse nationaliteit.
- Paspoort van betrokkene geldig van 13.10.2015 tot 12.10.2020.
- Inlichtingenbulletin A dd 24.07.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op 17.07.2017 België binnenreisde
- Positieve woonstcontrole door de politie van Brasschaat dd 03.08.2017 voor het adres (..) Brasschaat.
- Arbeidsovereenkomst GOM NV, dd 14.11.2017; Document "een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid te sluiten voor hoofd- en handuitzendarbeid (overeenkomstig de wet van 24/7/87,B.S.20/0887)' tussen betrokkene en het uitzendkantoor Konvert Interim Vlaanderen dd 16.11.2017; Document Federgon dat betrokkene zich bij het ondertekenen van het document akkoord met het gebruik van de elektronische arbeidsovereenkomsten (onvolledig document)

Uit de neergelegde stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke kind hebben, zijnde S. I. J. (..) geboren op 05.06. 2016 met de Nederlandse nationaliteit, Echter, louter het hebben van een gemeenschappelijk kind, houdt niet automatisch in dat betrokkene en de referentiepersoon een (duurzame) relatie hebben. Uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert mei 2016. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt echter dat betrokkene pas op 02.09.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon en dat hij tot op heden bij de referentiepersoon inwoont. Voor zover dient aanvaard te worden dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve relatie zouden hebben met elkaar, is het duurzame karakter ervan op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende bewezen. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke kind hebben, zijnde S. I. J. (..) geboren op 05.06. 2016 met de Nederlandse nationaliteit, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het hebben van een gemeenschappelijk kind, houdt niet automatisch in dat betrokkene en de referentiepersoon een (duurzame) relatie hebben.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden, van medische problemen is hier geen sprake."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel: schending van het artikel 40bis, 42, 47/1, 47/2, 47/3, en 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/0 j/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat vastgesteld moet worden dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op 17/07/2017 als vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, S. I. J. (...) geboren op 06/05/2016 te Antwerpen, met de nationaliteit van Nederland.

Dat er in de beslissing staat dat er een aanvraag zou zijn ingediend in functie van een duurzame relatie conform artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet. Dat er in de bestreden beslissing niet de minste motivering is waarom de ingediende aanvraag dd. 17.07.2017 werd geweigerd. Er wordt geen enkele motivering in feite of in rechte gegeven waarom de aanvraag in toepassing van artikel 40bis §2, °5 Vreemdelingenwet geweigerd wordt. Er wordt in de beslissing enkel verwezen naar een niet-ingediende aanvraag op 25.08.2017 in functie van een duurzame relatie, terwijl er totaal geen motivering is aangaande de ingediende aanvraag in functie van het minderjarige kind. Er kan ook slechts worden geconcludeerd dat elke motivering in feite en in rechte onbestaande is.

Gelet op het feit dat er geen enkel antwoord is gekomen op de ingediende aanvraag, moet er worden besloten dat een eventuele weigering van de ingediende aanvraag in elke geval laattijdig is, en meer dan zes maanden na de indiening van de verblijfsaanvraag dus na 17.01.2018 kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan besluiten dat de ingediende aanvraag moet worden goedgekeurd. Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

9.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk en afdoende te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoeker, naast de weigering van zijn verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 74/13 van

de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden

vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Dat verzoeker in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsrecht en dat de huidige procedure een schorsend effect heeft. Artikel 52§4 Vreemdelingenbesluit 08.10.1981 bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af"

Verzoeker dient dan ook in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning als familielid van een burger van de Unie.

9.3. Aangezien er geen aanvraag werd ingediend in functie van een duurzame relatie, dient besloten te worden dat de bepalingen 47/1, 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 werden geschonden.

Artikel 40bis§2, 5° Vreemdelingenwet bepaalt dat de vader van een Nederlands minderjarig kind een verblijfsaanvraag kan indienen.

Dat artikel 42 Vreemdelingenwet verder bepaalt dat er uiterlijk binnen de zes maanden een antwoord moet komen op de verblijfsaanvraag ingediend op basis van art. 40bis op 17.07.2017: "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. "

Aangezien er geen antwoord is gekomen op de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn kind, moet er worden besloten dat er geen weigeringsbeslissing werd genomen binnen de 6 maanden.

Dat een dergelijk handelen ook een manifeste schending is van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat men geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de bijlage 19ter dd. 17.07.2017 in functie van de dochter en niet in functie van de partner.

9.4. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn kinderen en partner.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele en materiële motiveringsplicht, schendt het artikel 40bis, 42, 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag,

met name artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben met haar feitelijke partner.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van haar minderjarige dochter en niet in functie van een duurzame relatie met haar feitelijke partner.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een eerste keer een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van haar minderjarige dochter op 13 februari 2017. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd op 13 juli 2017 en aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 juli 2017.

Verzoekende partij stelt thans dat zij op 17 juli 2017 een nieuwe aanvraag heeft gedaan in functie van haar minderjarige dochter maar uit het administratief dossier en de stukken die de verwerende partij voegt bij de nota blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 25 augustus 2017 contact heeft opgenomen met de gemeente ten einde hen in kennis te stellen van het feit dat de aanvraag niet in functie van de minderjarige dochter werd gedaan, maar wel in functie van een ander familielid duurzame relatie. Gelet hierop werd de verkeerde aanvraag van 17 juli 2017 in functie van de minderjarige dochter geannuleerd en werd een nieuwe aanvraag opgemaakt op 25 augustus 2017 in functie van de feitelijke partner van verzoekende partij, waarbij verwezen wordt naar de datum van 17 juli 2017. Ook in het administratief dossier zelf is dergelijke aanvraag terug te vinden met datum 25 augustus 2017. Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig verwijzen naar een aanvraag van 17 juli 2017 in functie van haar minderjarige dochter nu duidelijk blijkt dat op haar eigen aangeven, bij wege van haar advocaat, deze aanvraag werd geannuleerd en een nieuwe aanvraag werd opgemaakt in functie van haar feitelijke partner. Het betoog van verzoekende partij dat de beslissingstermijn inzake de aanvraag in functie van haar minderjarige dochter verstreken is en zij verblijfsrecht moet krijgen, is gelet op voorgaande dan ook in het geheel niet dienstig.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat de weigeringsbeslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*', noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoekende partij geen duurzame relatie heeft aangetoond met haar feitelijke partner en dat het louter hebben van een gemeenschappelijk kind niet betekent dat er sprake is van een duurzame relatie. Er blijkt immers dat verzoekende partij pas op 2 september 2016 is ingetrokken bij haar partner en dat, voor zover dient aanvaard te worden dat zij een affectieve relatie heeft, hiermee niet is aangetoond dat deze relatie ook duurzaam is.

Het komt conform de bepalingen van artikel 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. "*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*" zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een "*deugdelijk bewezen duurzame relatie*" in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag enkel stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij inwoont bij haar partner en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekende partij betwist op geen enkele concrete wijze de vaststelling van de verwerende partij dat het duurzame karakter van de relatie met haar partner niet is aangetoond. Het komt de verzoekende partij evenwel toe aannemelijk te maken waarom de verwerende partij, ondanks de summiere voorgelegde stukken inzake haar relatie met haar partner, toch op verkeerde gronden tot de bevinding komt dat er hier geen sprake is van een duurzame relatie en derhalve op die grond het verblijf weigert aan de verzoekende partij.

De Raad benadrukt daarnaast nogmaals dat verzoekende partij een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van haar partner en niet in functie van haar kind. Het is aldus de duurzaamheid van de relatie met de partner die de verwerende partij in dat opzicht dient te onderzoeken bij haar beslissing inzake de aanvraag tot verblijf, hetgeen zij ook gedaan heeft. De verzoekende partij maakt dan ook ten aanzien van de weigeringsbeslissing tot verblijf van meer dan drie maanden niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 8 EVRM heeft geschonden.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk ten aanzien van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

2.11. Artikel 8 EVRM kan wat betreft de relatie tussen verzoekende partij en haar kind alsook wat betreft haar privéleven wel spelen inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er, naast de schending van artikel 8 EVRM, er tevens op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

2.12. Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De wetgever heeft in dit artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Immers ontbreekt de verwijzing naar één van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals nochtans uitdrukkelijk voorgeschreven door artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat volgens artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet er een bevel moet gegeven worden wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten wijst de Raad erop dat de verwerende partij in het bestreden bevel deze grond tot afgifte van een bevel niet heeft opgenomen en deze verwijzing aldus een a posteriori motivering betreft die het vastgestelde gebrek niet kan rechtzetten. Zij kan gelet op de bespreking hoger niet overtuigen met haar stelling dat een impliciete verwijzing naar

artikel 7, eerste lid, 1° zou volstaan. Haar verwijzing naar een arrest van de Raad is ten deze niet dienstig nu uit het opgenomen citaat blijkt dat in het geval van voornoemd arrest er wel degelijk een expliciete motivering inzake artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet was opgenomen.

2.13. Een schending van de motiveringsplicht met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangetoond. Daar dit tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt, bestaat er geen noodzaak om de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM inzake het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind en het privéleven te bespreken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor de in artikel 1 genoemde beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER